

UNIUNEA NAȚIONALĂ A STUDENȚILOR CREȘTINI DIN ROMÂNIA

Non scholae sed vitae discimus.

A. C. CUZA.

... Sălas poeziei năpasta lea -
lea Fotade (Tunisieana)

care am ajuns până azi ne putem
mândri — noi studenții români —
când în fundul orărilor launi române-
ști care bate încă pe fatnăul platurii

Cultura, put

ea creatoare a na

toare a cul
tionalitati

Studentul — Cetățean

Se împlinesc patru ani, decând, studențimea universitară din întreaga țară, într-un unanimitate spontană strigă de durero și revoltă, a ridicat drapelul mișcării pentru redobândirea conștiinței naționale și pentru salvarea țării din mâinile bandelor de hahamii și rabizi, cu un noștău satană li sugeau ultima picătură de viață.

Acesta este adevăratul substrat al mișcării studențești și el este învârtit în jurul a ceea ce ne adăpăm tinerele noastre suflete, însetate de înălțarea cauzei sfinte, pentru care luptăm.

Acuzațiunea ce ni se aruncă în obraz, fără crutare, de proprii noștri părinți suferinți, cum că am fi instrumentele celor dela Buda Pesta, precum și acuzațiunea că ne mișcăm pentru a obține o porție mai mare de mâncare și un pat mai bun, s'au spulberat ca prin farmec și astăzi, multora dintre ei, căzându-le depe ochii infama perdea, ce nu-i lăsa să vadă realitatea în adevărata ei lumina, nu există să apule răscălat.

„Fericită țară care are astfel de copii!”

Prin lupta noastră de zi la zi, neprecupătată niciun sacrificiu, am trecut conștiința pericolului jidovești și am dat viață unei organizații politice cu misiunea istorică de a face din România Mare o Românie a Românilor și numai a Românilor.

În același timp, conștient că primul nostru desiderat din memoriul dela 10 Decembrie 1922, nu se poate soluționa de căt pe cale politică, cetățeanul student s'a coborât în arena politică, dând dovadă strălucită de aptitudini civice.

Grație propagandei lui, sece reprezentanții ai naționalismului integral și ai creștinismului intransigent, au fost aleși în Statul Țării.

Cu acest succes, o primă etapă din mișcarea studențească, s'a încheiat.

Zidurile universității erau prea strâmte, sufletul mișcării prea mare ca să nu sfârșim aceste ziduri și să nu-și găsim în largul lumii noastre meleaguri ale țării.

Dar odată cu sfărâmarea acestor ziduri și cu aruncarea strămei haine ce îmbrăca mișcarea studențească o nouă directivă de luptă ni se impune.

Astăzi numai avem mișcarea studențească din 10 Decembrie 1922, astăzi avem marea mișcare națională creștină ce se tâlărește între hotarele țării, astăzi dela înălțimea tribunei parlamentare se aude glasul autoritatii al reprezentanților acestei mari mișcări naționale.

A trecut timpul irosirii forțelor în atmosfera înăbușătoare a Universității.

Natura ne cheamă afară să respirăm aerul ei curat.

Satele ne cheamă să le ducem cuvântul de mântuire.

O luptă nouă începe!

Este lupta extra universitară, luptă ce ne va aduce victoria sau exterminarea noastră, căci între aceste două extreme nu încap compromisuri.

Organizând această luptă extra universitară, înseamnă că am găsit noua directivă a mișcării studențești și mai înseamnă că odată cu găsirea ei, am găsit și soluționarea problemei celei mai vitale a neamului Românesc.

Congresului general dela Iași îi revine sarcina să consacre această nouă directivă.

Ionel Delaticeșan

Comunicat

Ca o imediată consecință a complotului nostru reorganizării și ca atare a unei absolute precizări de program în viitoarele chestiuni ce vor privi cultura și spiritul ei în deosebi național, studențimea reia subliniind acest fapt un drum drept.

Dacă de interesele științifice ni se impune să acceptăm la această lăsată decizie și-a înțeles limită, opinia publică, ne-a fost întotdeauna alături în susținerea motivelor noastre.

Ne scotim dar datori a face cunoașterea cuințului nostru asupra celor recent păturate la Cernăuți. Gestul lui Totu Nicolae.

E fapt observat că îndrăgășiiile mării conservatoare, luate în orice direcție de către el, oricât de imparțiale ar fi ele, le corespunde prompt reacțiuni extreme de agitate, în rândurile minorității; intervenții la ministerul respective, amenințări de a denunța a pacheților politici, plângeri la Liga — Naționaliști, ori ca ultim refugiu, lăcși și muștrări într-o anumiată presă.

Căci e și înțelegerea școlară să trece printr-o eridență și elastică eriză. Pregătire insuficientă!

Comisiunile de localizare după ultimale statistice ale ministerului de instrucție au dovădit clar că proporția elevilor căzuți, alți în rîndul regat, e și în teritoriile alipite a acestor, aproape indiferent prima prin care s'ar privi ele. Și o consecință logică: toți am fost pînă la aceluiași impregiuri.

Cazul dela Cernăuți ne îndreptățește a evidenția afirmațiile de mai sus. Rezultatul examenelor a fost negativ, speculat de o elie de instigatori în rândurile minorității. „Amuștrii” au înțeles, ultragig și lovi pe unii din cei mai distinși profesori. Urmează din partea guvernului nădărușii de o condamnare nădărușii, intervenții de mare a examenelor cu toate că presa minorității își scuturase un în murdăr și agitat. Căci de mîncare n'a fost ead în rînd. Bărbații se înțere în surdă aceluiași eriză.

Indolența, înșelăciunea și recușul

temeinic protestări. Reolul mîncărilor agresivitate dela Cernăuți e erizat revolta și indignarea unui conștiințios școlar. Revolta lui e și a noastră. Un școlar într-o părințe și un profesor o greu să facă o deosebire. Astfel în gest regretabil rădădarea și printr-un gest regretabil școlarul de ieri a creștin ead și va rădădă profesorii.

Dar vinovatul e o victimă înșelăci. E victimă înșelăci a celor ce înșelăci, a celor ce ne dăfășe, a celor ce nu pot avea nimic sfînt în țara aceasta.

Totu Nicolae își va găsi în noi mii de apărători, căci nu se vor urmă evenimentele de o așa tristă întorsătură pînă ce guvernul deșolat de obligații dureroase în schimbul unui calic număr de voturi nu va aruncă demn o carte pe față.

Central Studențesc, București.

Iarăși cadavrele..

„De cînd există morga, toate cadavrele ereștine nădărușii au fost ridicate de Soc. sacru și nici unul n'a ajuns la disecție.”

Prof. Dr. Minovici (Univ. Iași—1925)

Autoritățile universitare țin să ne dovedească, căt mai temeinic, că promisiunile D-lor valoroază ca și cuvîntul, zero.

Cu toate asigurările repetate: „dacă jidanii aduc cadavre, disecă, dacă nu, atunci nu disecă, totuși studenții jidani au fost puși să disecă pe cadavre creștine.

Al cătelea an este acesta, decând se verifică îndărătăria Societăților jidovești, care refuză să trimită cadavre pentru disecție?

Ce n'au schimbat secolele, în poporul jidoveșc, nu vor schimba termenile D-lor Minovici.

Cînd studenții jidani refuză să lucreze pe un cadavru jidoveșc, cum s'a întâmplat la București, sub motiv că-i oprește: „concepția judaică despre sanctitatea trupului uman”; se speră încă în convingerea societăților sacre, în crustate în carapacea habotnicismului?

Dar să știe hahamii că și nouă ne sunt sfinți morții! Și biserica noastră are aceiași concepție despre sanctitatea trupului uman.

În fața trupului sublim al Mediciniei, Biserica noastră a tăcut și au tăcut și drept credincioși.

Dar tăcerea noastră a fost prea mare și s'a abuzat de ea. Dacă jidanii nu disecă cadavrele coreligionarilor, socotind aceasta ca o profanare, pentru ce disecă cadavrele ereștinilor, pentru a le batjocori?

Autoritățile universitare au datoria să scrie clar în regulamentul Facultăților de Medicină:

Jidanii să disecă pe cadavre jidovești. Să nu se mai abuzeze de răbdarea noastră, că sufletele ne sunt pline de mînie și revoltă.

G. Sărbulescu.

Sursum corda!

Prieteni, — peste sufletul românesc răsare un soare; să ne strîngem mâinile frățești și în înțelegerea unui binic jurămînt să purcedem înainte: înainte, pe culmea celui mai înalt munte, la umbra deasă de cedrin, unde se mai aude geamăt de buciuri și echiot de arcuș.

De acolo să ne rotim privirile peste plaiuri, și de la munții cu inima de aur, pînă la marea străună în brăse de argint, să încodim urmele trecutului, să înțelegem semnele viitorului. Pe culme de munte, din bîrne de stejar, pe temele neadrușinate, zidi-vom în dinușeta aceasta birușă neamului și de pe altăruț el se va ridica către mîrțile albastre ale cerului peste veacuri mureștase rugăciune.

Va veni și magul aprijit în tolg va duce pe aripile glazului său dorința căntărit în varate poezie cu ritm leu și simțire tracă: o țară, — un suflet; iar biserica aceluia va deveni un chivot.

Să deschidem Cronică trecuților, pentru a ne umple pieptul de mîndrie unor veacuri de glorie.

PROGRAMUL CONGRESULUI

- Ora 10 — Te-Deum la Mitropolie.
Ora 10 — 1. Deschiderea Congresului.
2. Constituirea Biroului.
3. Secțiunilor.

- Diferite rapoarte.
1. Reorganizarea Studențimii — Centrul Cluj.
2. Doleanțele Studențești — București.
3. «Cuvîntul Studențesc» — Timișoara.
4. Uniforma Studențească — Iași.
5. Chestiunea Macedo-Română — Soc. Macedo-Română.
6. Creditul material — Comitetul U. N. S. R.
7. Raporturile cu străinătatea —
8. Asist. medic. studențească —
9. Chestiuni diverse —

În tot timpul congresului vor avea loc festivaluri și diferite producțiuni muzicale și artistice naționale.

rie; să ne plecăm asupra lor urechea și să ascultăm cuvintele ce ne vin din adăncuri, ca dan gîte de clopot în noaptea Inverii: sîngele nostru a înmuia țărîna, în care voi aruncați sîmînța hoidii viitoare!

Și cronică vorbește, cu tremurături de doină răsună în fiecare, iar cel mai meșter îi spune poveștea din caval.

Prieteni, — iată, suntem abia în zori; ziua ce așteaptă marea faptelor noastre ne privește de după culmi, — deci să ne dăm mîna. Cronică mai are file albe, pe care trebuie să însemnăm cu vîrf de săgeată bărbăția și statornicia noastră.

Înima sus, și să ne strigăm bucuria de a fi în zori, cea mai conștientă bucurie a vieții. Simțim că ziua ce vine e plină de noi, e sîrbătoare izbîndirii noastre, e ziua cînd ne vom eterniza ființa în fierul faptelor, pe care timpul, marea meșter, îl va răsuși în unghiurile cetății neamului.

Ogorul se întinde pînă hăt departe: să înjugăm zimbrii și înfîngădăd plugul în pămînt, să îmbrădăm.

Cel mai chitaci să dea drumul unui vultur și să sloboadă o săgeată!

Înainte, — și înima sus, căci privilegiile dimineții prime-au să cânte că ne iubim și credem în biruință.

Al. Adrian Botez

Considerațiuni generale asupra Congresului

Un congres studențesc într-o țară este cel mai potrivit prilej de cunoaștere a psihologiei unei generații. Și fiindcă simțirea și cugetul unui popor se oglindesc nealterate și mai limpede în sufletul tinerimii sale, se poate desprinde din preocupările și frământările acestei tinerimi înșelăci conștiința și durerea aceluia popor.

Acesta, cu atât mai mult, cu cît tinerimea universitară nu o gîndește numai sensibilitatea pozorului respectiv, ci gîndul și grija de conservarea ființei sale etnice.

Congresul dela Iași nu este numai un moment de regulare a studențimii, ci și o clipă de vibrare a conștiinței rămănești. Studențimea română a dovedit de mult că e foarte puțin interesată de chestiunile materiale, dar e prea stăruitor pasionată pentru problema neînstrăinării culturii și sufletului românesc.

Ea are să lămoșnească țării, la Iași, în primul rînd imperioasă necesitate de apărare împotriva alterării, sub toate fețele acestei probleme: proporționalitatea numerică (numerus clausus) pentru jidani, suprimarea burseelor acordate studenților jidani în străinătate, chestiunea echivalenței studiilor făcute în străinătate cu cunoașterea limbii române, avantajarea elementului românesc, etc.

Celelalte desiderate de ordin universitar și material vor forma al doilea obiect al preocupărilor congresului.

Se vor judeca în congres și rezultatele obținute.

Studențimea s'ar putea mîndri cu ceare a realizat pînă azi: a înțeles opinia publică română o situație primordiale care i se asocia intenționat. — Dar sufletul ei este plin nu atît de ceare a'a făcut, cît de nădejdea apropiatelor împliniri reale.

ale dezideratelor noastre naționale-creștine.

În Congres vom afirma din nou acel puls comun care ne leagă și de brazda de sub plug ca și de cîntecul bătrănesc ca și de toată cultura noastră.

Organ al conștiinței naționale, studențimea a stăruit mereu în acțiunea sa, dar cei solicitați s'au desinteresat.

Cine privește pe lucrătorul brodat și pe țesătura și nu vede partea din față, acela se îndoeste de ceace lucrează; cine trece în față admiră broderia.

Studențimea română lucrează la broderia conservării culturii și ființei etnice.

Treceți în față, D-lor sceptici și priviți broderia.

George Gront
deleg. al Soc. Stud. în Teologie

Umanitarism și Naționalism

Umanitarismul ca idee teoretică apare sub o formă de îngrădire a omeneirii.

Sub această noțiune de stabilitate a raporturilor de omeneie dela individ la individ, dela țară la țară, gînditorii umanitariști și amatorii de omeneie ai întregii lumi își închipuiesc că acest sentiment umanitarist este singurul care poate exista la baza organizațiilor de stat.

A introduce în stat ideea umanitară sau a crea statul pe această concepție este a distruge naționalitatea aceluia stat sau a suprima înșelăci statul.

Căci statul este o reprezentanță vie a sentimentelor unui neam ce trăiește din tradiția lui din credința ce există în diviziuni aceluia stat către o tendință de conservare și de înălțare a lor.

Acesta este statul național. Umanitarismul privit ca idee practică sub forma de stat apare ca o deșălățare a omeneirii.

Statul național privit sub forma practică a așezării apare ca o noțiune de centralizare a forțelor aceluia stat spre a fi gata la atacul altora.

Statul umanitarist deschide grănițele spre a avea înfăptuită tendința de găzduire de lamfuri a indivizilor pierzînd din vedere dacă pe această cale se poate avea aceeași unitate sufletescă.

Omenirea spre a putea să-și mențină echilibrul moral și material trebuie constituită pe state naționale grupate pe forțe centralizate cu scop de conservare a lor.

Prin această pregătire a ordinii în interiorul fiecărui stat, omeneia este organizată, căci prin organizații naționale se poate ajunge la organizații umanitare.

Prin umanitarism să nu se creadă că va domni în lume pacea; ci din contră războiul ne întrerup.

Nu se poate crea un stat din gîst de a fi umanitar față de un element străin priapăși, față de un dușman s'au tată de un va gabond fără de țară care cere glăzuire.

Acela ce nu poate trăi în țara lui și pleacă spre a fi primit de milă, îi trebuie înțelega așa, căci statul național nu e așl de vagabondism umanitarist.

Să nu se creeze societăți în scop de a apăra pe acești va gabonzi dacă la un caz se procedează la stăruirea lor de către statul respectiv căci nu e forță mai mare pe lume de a distruge ordinea suveranității naționale.

Aceste înțelegeri de alepti ai

umanitarismului să înțelegă că temelia omeneirii se ridică pe state naționale și că față de acești «vagabonzi internaționali» să aibă alt gînd de a le clădi o țară a lor de a le da și lor o personalitate națională.

Prin doctrina umanitaristă se oprește progresul omeneirii, prin încetarea producțiilor naționale artistice și culturale ale unui stat, e compus din conglomerate de naționalități.

Cine vrea să dovedească un gînd de înălțare față de un neam și de omeneie să se adape dintr-un sentiment național și să se încălzească la sînul unui stat național decît la sînul lumii întregi; spre a fi sigur de o căldură sufletescă.

Sm. M. Vizirescu

Student în Drept

23 Noiembrie 1926.

București.

Credința și Naționalism

Popor Român!

Credința în D-zeu, dragostea și iubirea de țară și neam sunt calitățile sufletului românesc de cari a fost condus întotdeauna dela nașterea Lui și pînă azi. Multumită acestor calități contopite lu sufletul Lui poporul românesc a putut înfrunta cu victorie toate atacurile ce-au căzut asupra Lui din toate părțile și timpurile mergînd din biruință în biruință. Feroците au fost timpurile cînd en credința în D-zeu cel purtător de grije al sufletelor și al neamului românesc și cu încredere într-un conducător priceput și în viață au scris cu litere de sînge respectarea drepturilor și legea ta, la Rahova, Călugăreni, Plevna și Mărășeuți. Pentru lege și moșie și au dat sufletul en dreg mii și sute de mii cari credeau în lege și știu că au o țară. Prin sacrificiul lor s'a împlinit acel vis al moșilor și strămoșilor visat de zeci și sute de ani.

Desamăgirea ne-a fost grozavă. În locul tău care ai luptat zeci de ani pentru (un ideal sfînt) propășirea culturală și națională a poporului tău, vine să te conducă trădătorul, sîngele tău vîrsat pentru un ideal sfînt disprețuit de dezertorul decorat cu Steaua României, Studențimea se luptă de dimineața pînă seara cu mizeria umplînd arhivele ministerelor și locuind în mîrdăria mahalaletelor ca după 4—5 ani de astfel de viață, bolnava oficioasă eșind în viață să dea și ea aportul ei acestei nefericite țări încă 2—3 ani. Magistratura care pînă ieri era luera sfînt, azi începe a fi coruptă. Munții noștri aur și păduri poartă.

Moșii cereșce mai departe din poartă în poartă. Pămîntul țării tale care ar trebui să primească ou bratele deschise pe acei nefericiți veniți din alte țări, cari sperau o altă Românie Mamă sunt trimiși de unde au venit dar în schimb primește sufletele de milă de percuinări totem la grănițele țării, cine sunt acești străini. Sunt aceia cari prin ticăloșia coadelor noastre de topar au pătruns aici aducînd urmatorei serviciu aceași sîrmană țară; asasinajul, spionajul, coruperea, furtul, contrabanda, discredita înălțarea străinătății, ruinarea comerțului și industriei românești.

Ar putea cineva să ne dovedească contrariul?

Să venim ou cifre ou situația

demografică a țării ca să convingem pe toată lumea, că suntem supuși aici la permanența invaziei, că populația unor părți de țară și a tuturor orașelor ni-se împotrivesc zilnic de onspeti nepoșiti, fîgîti de peste granițe și ajunși la noi completa eresență parazită. Sunt agenți provocatori care lucrează aici, avangarda conștientă a tuturor furțiilor. Pînă cînd vom mai putea legitima protestare nu ne e dat să știm, fiindcă inițiativa e în tabăra provocatorilor.

Multe din aceste pînăse apasă și pe conștiința multora dintre oamenii noștri politici, — dacă o au lăsați, fiind duși de curentul răului, au neglijat interesele neamului său, în schimbul înscerierilor prin consiliu de administrație.

Jidani și jidoviști, acutură-te de ei popor blînd și răbdător. Alungă și zdrobește lăcusta ce știe să distruge munca ta. Ridică-ți fruntea, încordează brațul și zdro-

boște capul viperei înveninată, această țară nu vrea lege, nu vrea țară nu vrea domn. Fă atenți frați Români ca să putem păvăză legii și moșiei noastre de sîngele nostru.

Congresul studenților din întreaga Românie e chemat a organiza studențimea și a combata multe din aceste rele de cari am pomenit mai sus. Călușarii și noi de credință în D-zeu și dragoste de neam și țară apărăm că cuvintele noastre nu vor fi ca glasul celui ce strigă în pustiu ci va fi sîmînța aruncată în pămînt bun dînd roșele în solute.

Fă, Doamne, ca izbînda sperată și dorită de noi să fie nemănușoare izbîndă lui Hristos care după chinuri și suferință a înviat omorînd răul pentru noi deșuna.

Radu Grădian
Centrul Acad.

NUMERUS CLAUSUS

Este strigătul de salvare roșit de studențimea creștină acum patru ani către profesori, Parlament și țară. Citiți statistica situației de atunci: la Facultatea de medicină din Iași erau înscrise în 1922; 831 jidani și 546 români, iar la Farmacie 299 jidani și numai 97 români; în liceele din Basarabia urmau în anul 1920, 5302 jidani și 1536 români și ruși!). Citiți și veți înțelegi lupta eroică a studenților împotriva pericolului de înstrăinare a culturii românești cîrînd numerus clausus. Cînd s'a roșit această formulă valuri de injurii și amenințări s'au ridicat de jidani și jidaniști. Trei motive s'au găsit împotriva acestei formule;

1). Introducerea lui „Numerus clausus” este o măsură împotriva tratatului dela Saint-Germain, care ouprinde clauza minorităților. Netemeinicia acestia obiectiuni s'a dovedit prin introducerea lui „Numerus clausus” de către Ungaria, Polonia și America.

2). Dar N. C. are fundament legal, în chiar tratatul dela Saint-Germain (1919). Iată art. 10 alin. 2, care ne privește: „În orașele și districtele unde reșidă o proporție considerabilă de supuși români aparținînd minorității etnice, de religie sau de limbă, aceste minorități își vor vedea asigurată o parte echitabilă în beneficiul și afectarea sumelor ce ar putea să fie atribuite asupra fondurilor publice din bugetul Statului, din bugetele municipale, sau altele într-un scop de educație, de religie, sau de caritate.”

Ce rezultă din acest text? echitabila reparație a foloaselor bugetare pentru minorități dacă ele sunt în proporție considerabilă. Tratatul asigurînd minorităților liberă dezvoltare și echitabilă reparație bugetară și pentru majoritățile naționale. Dar ce este echitabil pentru minorități? Tratatul lasă latitudine Statului nostru să aprecieze. Ori, cea mai firească expresie a acestui „echitabil” este proporționalitatea. Care celelalte minorități n'ar protestă cănd uneia i s'ar asigură din buget un beneficiu mai mare decît i se cuvine după proporție? N.C., expresia proporționalității, este cea mai bună soluție pentru cea mai dreaptă interpretare a textului Tratatului.

Cum înțelegem alfel Statul nostru să soluționeze echitabilitatea pentru minorități? Lăsându-le tot ce se cuvine majorității: înălțarea în școală și economia țării; Statistica dovedește că suntem cotropiți de jidani. Unde-i legea care să asigure acea parte echitabilă pentru majoritate?

2). O altă obiecțiune a fost ridicată mai ales de presa cu conștiință: introducerea lui N.C. este antidemocratică și antiumanitaristă. Și dacă România vrea să se numere printre țările civilizate, nu trebuie să admită această măsură aburată.

Serios? Dacă democrația nu admite dominația unei clase sociale, cînd aceasta face parte din același popor, admite oare stăpînirea unei minorități etnice asupra majorității naționale? Admite democrația privilegii pentru o minoritate etnică? Admite ea disproporția enormă de beneficii minoritarii al culturii și economiei — față de noi? Este antidemocratică proporționalitatea? Dar ce e democratic? Să ne aservim o majoritate de 12.000.000

unei minorități jidovești de 2.000.000? Să asistăm la pervertirea culturii noastre de către cei ce nu ne au înțeles niciunul sufletul?

N.C. este democratică pentru că prin el majoritatea națională admite generos minoritorilor echitabila împărțire din cultura și bogăția țării. Și de ce este naționalitarist? pentru că asigură liberă dezvoltare a tuturor cetățenilor și nu admite privilegii!

3). S'a mai obiectat că N.C. nu e aplicat în alte State! Cînd spune? Mai înainte existea vreo țară în afară de Polonia cu un raport așa de îngrozitor de jidani față de elementul național cum există la noi? (un jidan la 7 români) Totuși N.C. s'a introdus în câteva țări.

În Ungaria a fost introdus prin legea XXV din 1920 și toate că Alianța israelită universală a protestat, Consiliul Societății Naționale a aprobat această lege în ședința din 30 Sept. 1922 (Geneva).

În America deasemenea s'a introdus N.C. în 1922 la Universitățile din Harvard, Columbia, New-York, University, etc., iar revista East and West din 1922 spune că propunerea lui N.C. a fost făcută de un grup de profesori, pentru a reduce numărul studenților jidani, număr care la Harvard există numai de 18%.

În Polonia legea lui N. C. s'a votat de Comisiunea învățămîntului din Dietă în Iunie 1923 cu 16 voturi contra 13. „Journal de Pologne” din 21 Iunie 1923 relatează că din cei 13 opozanți 3 sunt evrei, 2 ucrainieni, 1 german, 1 ruten și 9 socialisti. Același așr spune că „Ministrul Glabinski a declarat în numele Guvernului că legea este conformă constituției și necesară dezvoltării normale a instruirii. Rabinul Thon a roșit un discurs cu deosebire agresiv și a crezut că va speria majoritatea amenințînd-o pe chestia abdicării mării și a lipsei de zahăr.”

În celelalte țări unde N. C. e cerut, mișcările studențești și naționale continuă. La Universitatea din Praga unde jidanii sunt numai 16%, audesem că unii au declarat grevă aceluiași an, pentru introducerea lui N. C.; același luera sa cerut deputații germani din Parlamentul Ceh-Slovac în 1922. La Viena, în același an, protestorii jidani au totuși acți de percușie dela catedră de către